

[Socialministeren.]

ydes indtil 90 Kr. og i de øvrige Kommuner indtil 60 Kr. gennemsnitlig pr. understøttet Person. I Betragtning af, at Udgifterne til de vigtigste Livsfornødenheder i Regelen er betydelig lavere i de rene Landkommuner, kan jeg ikke forstaa, hvorfor de ærede Forslagsstillere mener, man bør yde samme Hjælp i By og paa Land, samme Hjælp i Hovedstaden som i en jydsk Landkommune. Det giver ikke ligeartede Forhold.

Endvidere, ligesom Udtrykket „arbejdsløs“ altsaa er uklart og utilstrækkeligt, er det ogsaa haabløst at arbejde med Udtrykket „gift“ paa den Maade, som Forslagsstillerne gør. Hvad omfatter dette Udtryk? Omfatter det ogsaa Enkemænd, Enker, fraskilte og fraseparerede, og i saa Fald, hvorfor skal de, hvis de ikke er Forsørgere, have mere end ugifte? Det er vel heller ikke Meningen, at to Ægtefæller, som begge er arbejdsløse, skal have hver 100 Kr. Efter Lovforslaget er det ligegyldigt, om det er Manden eller Hustruen, der er arbejdsløs, der er overhovedet ikke taget noget Hensyn til Begrebet Forsørgerplichter. Forslaget vil f. Eks. kunne fortolkes saaledes, at Manden, der er arbejdsløs, hæver de 100 Kr., medens Hustruen stadig har sin fulde Arbejdsfortjeneste. Ogsaa den omvendte Kombination kan tænkes, hvorefter Manden har Arbejdsindtægt, medens Hustruen som arbejdsløs hæver de 100 Kr. Lovgivning af den Art kan ikke gaa.

Endvidere kan efter Lovforslaget en ugift Kvinde, der bestræber sig for at forsørge sit Barn eller sine Børn, ikke faa mere end en ung Mand eller Kvinde, der ingen Børn har, og kun faa halvt saa meget som den barnløse Hustru, der maaske kun i ringe Grad plejer at have Arbejde for fremmede, og hvis Mand har sin fulde Arbejdsindtægt. Og efter Lovforslaget er det ligegyldigt, om den arbejdsløse har en stor Børneflokk at forsørge eller et enkelt eller intet Barn. Det er altsaa ganske umuligt at anvende, som det er formuleret. Dertil kommer, at hvad man end mener om det frie Samliv, som man i gamle Dage kaldte det forargelige Samliv, som Basis for offentlig Hjælp, maa det dog i hvert Fald som Betingelse for Hjælpen kræves, at Samlivet gennem en vis Tids Varighed har vist sig at have en vis Fasthed; ellers kan den paa-gældende Bestemmelse omgaas med allerstørste Lethed, og det kan dog neppe være Forslagsstillernes Mening.

At sætte den 1. December som Skæringsdag, som man gør i § 3, er meningsløst. Resultatet heraf vil være, at f. Eks. en Per-

son, der har fuldt Arbejde hele Tiden forud, som altsaa overhovedet ikke har haft en eneste arbejdsløs Dag indtil Udgangen af November, kan, saafremt han den 1. December er arbejdsløs, med det samme faa sin Vinterhjælp. En saadan Bestemmelse er en Urimelighed. Som Betingelse for Vinterhjælp maa det selvfølgelig kræves, at der er Tale om langvarig Arbejdsløshed, og det finder ogsaa Udtryk i selve de Herrers Motivering. Derfor er den i § 3 fastsatte Arbejdsløshedstid af en Maaned for kort. Men denne Frist medfører tillige den Urimelighed, at en Person, der paa det Tidspunkt, da Loven træder i Kraft, har et ganske kortvarigt Arbejde, skal vente en hel Maaned paa Hjælpen, selv om han muligvis kort forud har haft en meget lang Arbejdsløshedsperiode. Ogsaa dette er det rene Dilettanteri.

Arbejdsløshedstallet pr. 1. December som Grundlag for Fordelingen mellem Kommunerne af de foreslaaede 12 Mill. Kr. er desuden i høj Grad vilkaarligt valgt. Det kan meget let tænkes, at Kommuner, der paa dette Tidspunkt havde ringe Arbejdsløshed, senere paa Vinteren faar en meget stor Arbejdsløshed. Derved vil disse Kommuner blive forurettet ved Fordelingen. Omvendt er det heller ikke udelukket, at Kommuner med stor Arbejdsløshed den 1. December senere hen paa Vinteren, f. Eks. ved Igangsættelse af Arbejder, kan faa Arbejdsløsheden reduceret, hvorved de bliver begunstiget ved Fordelingen af Statstilskuddet. Naturligvis bør en Fordeling af denne Art ske i Forhold til de enkelte Kommuners faktiske Udgifter.

At Lovforslaget mangler en Bestemmelse om, at Hjælpen ikke har Fattighjælps Virkning, skal jeg kun lige nævne. Det kunde man jo nemt ændre. Men saa savner Lovforslaget endelig ganske Kontrolbestemmelser. Det er nødvendigt at have saadanne Bestemmelser, naar der er Tale om et Beløb, hvortil enhver har Ret. Det vil den ærede Forslagsstiller ogsaa kunne se allerede deraf, at har man ikke det, er der intet til Hinder for, at den enkelte efter at have hævet Understøttelse i den ene Kommune kan begive sig til en anden og til flere Opholdskommuner i Løbet af Vinteren og hæve denne Hjælp. Det er altsaa i Virkeligheden det rene Dilettanteri, der her foreligger.

I øvrigt skal jeg henvise til, at Regeringsforslaget byder en Hjælp, hvis samlede Beløb paa det nærmeste er lige saa stort som det her foreslaaede, og til, at denne Hjælp efter Regeringsforslaget kan